

6. Luku Tero Naava seisoi alastomana Julian edessä, kädet selän taakse kahlittuina, suussa musta suukapula, niin että tuskin ääntäkään miehen suusta kuului, millä nyt ei ollut suurtakaan merkitystä sillä Teron vuokraama mökki oli tarpeeksi kaukana aivan kaikesta, Julian toivomuksesta Tero oli vuokrannut mökin viikoksi. – Nyt sinä olet minun vallassani! totesi Julia kiinnittäessään talutuspantaa miehen kaulaan, pannasta roikkui metrin pituinen talutusremmi. – Polvillesi! Sähähti Julia tiukasti. Tero polvilleen, mutta armotta liian hitaasti, napakka raipanisku sai miehen vartalon värisemään. – Tänä iltana sinä tulet kärsimään, totesi Julia ja kosketti miehen lukittua etumusta, miehen otsalla kimmelsi hikikarpaloita. Julia asettui itse sitten niin, että mies oli kontillaan hänen jalkojensa välissä, terävä sivallus läjähti tällä kertaa miehen takamukselle. Aikansa, tällä tavoin leikittyään, nainen kiskoi talutushihnasta miehen sänkyyn, selälleen ja määrätietoisesti tehokkaasti kahlitsi tämän käsistä ja jaloista kiinni, peittäen sitten tämän silmät mustalla hupulla. Tämän jälkeen tuli hiljaisuus. Tero ei tiennyt tarkkaan, kuinka kauan hän oli selällään maannut, aika ajoin kuului jostain jotain ääntä, josta oli kuitenkin vaikea saada mitään selvää. Tuskastuttavan pitkän ajan kuluttua Julia riisui mieheltä mustanhupun, häikäisevän kirkas valo sai, miehen siristelemään silmiä, valokeila oli suunnattu niin että kirkkaan valon taakse oli mahdotonta nähdä. – Oletko koskaan katsonut syväjoki elokuvaa, siinä paikalliset raiskaavat retkeilijän oikein miehissä ja urakalla. – Tiedätkö? Sinä saat tänä iltana kokea sen kohtauksen ihan omatoimisesti. Toivottavasti osaat kiljua yhtä uskottavasti kuin, se lihava porsas, siinä elokuvassa. Hykerteli Julia pirulliseen sävyyn. Irrottaessaan munalukkoa miehen haaroista. Jonka jälkeen Julia irrotti toisen jalan ja kiinnitti sen asentamaansa telineeseen yläviistoon. Mies yritti rimpuilla, joka oli täysin turhaa. Saatuaan molemmat jalat levälleen viistoon, Julia esitteli Terolle mukanaan tuomia erilaisia leikkikaluja. – Ikävä kyllä liukuvoidetta, ei tullut mukaan, mutta toisaalta sitä ei tarvita, toivottavasti olet valmis, sillä minä aloitan nyt. Tero riuhtoi itseään mielipuolen lailla, mutta siitä ei ollut mitään apua. Julia asetti tapin miehen aukolle, joka kiljaisi kuin piesty sika, kun tappi painui yhä syvemmälle ja syvemmälle, kunnes se oli kunnolla sisällä. Mies ulisi ja kiljui entistä enemmän. – Miltä tuntuu sika, kun raiskataan, aivan kuten sinä ja kaverisi raiskasivat erään henkilön Helsinki-Tukholma välillä. kahdeksan ja puoli vuotta sitten, sähähti Julia ja työnsi leikkikalua entistä rajummin mieheen, joka ulisi suoraa kurkkua. – Noin sitä pitää läskiporsas, oikein hyvä. – Miltä tuntuu, kun raiskataan, – kilju kovempaa porsas. – Iik, iikk... Työstettyään miestä aikansa Julia, kyllästyi tähänkin leikkiin. – Tiedätkö mitä porsaille tehdään? – Ne kuohitaan eli tehdään kastraatio, ja aivan pian läskisika, minä kuohitsen sinut. – Yleensä se tehdään nukuteuksessa, mutta minä en viitsi nukuttaa sinua. – Nauti porsas sillä aikaa olostasi ja siitä mikä sinulla vielä on, sillä aikaa kun minä valmistelen toimenpidettä. Tero vollotti ja ulisi suoraa huutoa ja repi itseään, niin että nikamat niksuivat, terävä rusahdus kertoi nilkan antaneen jostain periksi. Julia nauroi pirullisen ivallisesti, – Juuri noin porsas, juuri noin. Noin vikisee kiltti pikku Putte possu. Julia poistui hetkeksi vaihtamaan asuaan ja palasi sitten pukeutuneena kertakäyttöisiin kirurgin vaatteisiin, tuoden samalla kirurginvälineet. – Kyseessä on keski-ikä ylittänyt mieshenkilö, joka on kärsinyt yliaktiivisesta sukupuolivietistä, lääkäri määrännyt potilaalle radikaalin hoitotoimenpiteen eli kastraation. Potilas valmisteltu toimenpidettä varten. Potilas käyttäytynyt levottomasti ennen toimenpidettä, mistä syystä potilas rauhoitettu aloilleen. Toimenpide aloitetaan kello kaksikymmentäyksi. Julia poimi terävän skapellin käteen, jonka terä välkehti lampun kajossa. – Tämä voi hieman sattua läskiporsas mutta kipu hellittää kyllä, ikävä kyllä tällaisiin toimenpiteisiin liittyy aina komplikaation riski, mutta sinun ei tarvitse murehtia siitä asiasta. Operaation aikana tulen poistamaan sinulta sukupuolielimen eli peniksen ja kivekset. Julia tutki hetken leikkauskohtaa vatsapeitteen alta, ja teki sitten avausviillon. Miehen suusta

purkautui tuskan ulvaisu, joka jäi Tero Naavan viimeiseksi. Reilu tuntia myöhemmin, koko operaatio oli ohi. – Kastratio toimenpide suoritettu onnistuneesti, potilas menehtynyt verenvuotoon. Huolehditaan uhrin jälkikäsitteystä ja toimenpiteistä, käypähoito suositusten mukaisesti. Operaation jälkeen, Julia sulki vainajan mukaan tuomaan ruumispussiin ja sulki sen sitten huolellisesti, jonka jälkeen oli välineiden sekä leikkauspisteen perusteellinen puhdistus, puhtaalla pirtulla. Puhdistamisen jälkeen, Julia kuunteli äänitettä, jonka oli tallentanut miehen puhelimeen, – Osasit vinkua juuri kuten se läskiporsas siinä elokuvassa, ellei jopa paremmin, oikein hyvin. – Nyt me vietämme oikein rattoisasti viikon päivät, sinullahan ei ole kiirettä mihinkään, eihän? käkätti Julia itsekseen, katsos viikon kuluttua sinun maallinen olomuotosi, on siinä kunnossa, että kuolin ajan määrittäminen on mahdotonta. 7. Luku Uno Turjake oli saanut tehtäväkseen ottaa yhteyttä Nina Mäkipäähän, joka oli vielä kaupungissa. – Nina – Uno Turjake, aloin soittamaan sinulle, juttelin Otson ja muiden kesken ja tulimme, siihen tulokseen, mistä mainitsitkin, juttu on liian hankala, meidän tiimillemme. Tahtoisimme sinut mukaan tutkimaan juttua. Hetkeen ei kuulunut yhtään mitään. – Vai sellaiseen johtopäätökseen olette tulleet, suoraan sanoen, en tiedä olenko minä kiinnostunut. Toisekseen mitä minä hyötyisin? – Otso Kontio tahtoi tavata joka tapauksessa sinut uudelleen, sillä sinulla on eniten kokemusta paskamaisista jutuista. – Hyvä on minä harkitsen ja voin tavata Otso Kontion, mutta en lupaa yhtään mitään. – Mainio juttu, ja uskon sinunkin hyötyvän jotakin, sopiiko sinulle tänä iltana kello yhdeksäntoista Cafe Picasossa? – Eiköhän se käy, kun laitetaan käymään. Nina sulki puhelimen, asiassa kävi juuri kuten hän oli odottanutkin. Oli enemmän kuin todennäköistä, että Otso ottaisi yhteyttä häneen. Kieltämättä jutussa oli piirteitä, jotka kiehtoivat. Tekijää tai motiiveja oli turha lähteä arvioimaan ennakkoon, tapauksen siirtyminen Visalle oli harkittu veto, ja taustalla oli hyvin toden näköisesti, jokin poliittinen taho. Visan siirtyminen johtamaan tutkintoja, merkitsi että tutkinnon edistymiseen ei voinut laskea kovin paljoa. Itseasiassa, jos jutussa piti etsiä joku syntipukki ja uhri, niin siihen Visa oli juuri oikea henkilö. Itseasiassa Nina oli toimintaa vailla, sillä viimeisimmästä jutusta oli kuukausi, jolloin hän tutki erään poliitikon rouvan murhaa. Tekijäksi oli tuolloin osoittautunut vaimon aviomies. Nina ja Kontio tapasivat sovituksi Cafe Picassossa, joka sijaitsi muutamavuosi sitten rakennetussa kauppakeskuksessa, rakennuksessa sijaitsi erityyppisiä ja tyyppisiä kauppiaita. – Oletko kauan odottanut? kysyi Nina – Sen aikaa, että ehdin juoda kahvit. – Mennäänkö, vai jutellaanko tässä? – Voidaan jutella tässä. – Tahdot siis minut mukaan tiimiisi, minkä vuoksi? – Siksi että sinä olet paras ja kokenein tämän tyyppiseen juttuun. – Miksi jatkatte tutkimusta, joka otettiin teiltä pois? – Siksi, että inhoan politiikkaa ja lehmänkauppiaita. – Entä mitä minä hyödyn? – Saatat saada arvokkaita tietoja, joista on sinulle hyötyä myöhemmin, mitä sanot? – Ilmoitan huomenna sinulle, mikäli lähden mukaan, muuten toimin yleensä yksin. – Olen jutellut tiimin kanssa ja olen saanut heiltä siunauksen, toivomme sinut johtamaan projektia. – Kuten mainitsin, niin saat vastauksen huomenna. Mikäli suostun, niin tahdon perusteellisen selonteon sattuneista tapauksista. – Minä taas olen utelias? – Mistä? – Sinusta ja taustoista? – Niissä nyt ei ole mitään erikoista, selvitin aikoinani joitakin perusjuttuja ja astuin samalla väärille varpaille. – Ja siitä hyvästä, sinut palkittiin kuparivaippaisella luodilla. – Niin, ampuja ja työn tilaaja tiesi tarkkaan mitä teki. Ainoastaan suojaliivi pelasti hengen. – Ja sen jälkeen jäit virkahommat? – Juuri niin. – Kaikesta päätellen ampumisjuttua ei tutkittu? – Ei, arvaat varmaan miksi? – Poliittikka astui kuvioihin. – Aivan oikein, koska tekijä ja juttu ei saanut tulla julkisuuteen. – Tekijä kuului polisin sisäpiiriin, omiin yksiköihin. – Niin, siinä on minun tarinani. Totesi Nina. – Siitäkö lähtien olet hoitanut, vaikeita ja paskamaisia juttuja. – Sellaisia, joita muut ei syystä tai toisesta tutki. Otso oli hetken hiljaa, ennen kuin jatkoi. – Sisäisen osastonhan pitäisi tutkia

väärinkäytöksiä ja viranomaisten toimintaa. – Oletko todella niin naiivi, että uskot sisäisen osaston toimintaan? Kysyi Nina terävästi. Totuus on ja tulee aina olemaan. Ei korppi toisen korpin silmää noki. Eli supremum iudicantium summa facit iniustitiam, korkein oikeus tekee korkeinta vääryyttä. – Eräs pieni juttu vielä? – Mikä? – Tämä juttu voi liiankin, oletteko valmiita pelaamaan liian peliä lakipykälän harmaalla-alueella? – Tietenkin, jos se on tarpeen. Kaksikko jutteli vielä hetken niitä näitä, ennen kuin poistuivat tahoilleen. 8. Luku Visa tutki tutkimuspöytäkirjoja, Visa oli saanut lukuisia yhteydenottoja huolestuneilta kansalaisilta, samoin kuin medianedustajilta. Tuloksia silpomistapausten kohdalta odotettiin ja pikaisesti. Visa sen enempää, kuin muukaan tutkintaryhmä, ei ollut päässyt alkupistettä pitemmälle. Teknisissä tutkimuksissa ei ollut tullut mitään merkittävää esille. Ainoastaan rutiiniseikkoja, kuten joitakin veritahroja, joita ei voinut hyödyntää, koska tekopaikalla oli useita eri veriryhmiin kuuluvia veritahroja. Lisäksi tekijä oli huolehtinut jälkien siivoamisesta, aivan kuin tekijä olisi tiennyt kaiken olennaisen teknisestä tutkimuksesta. Samalla hetkellä ovelta kuului koputus. – Niin. Sisään sipsutti Sirkka Silaner niukassa minihameessa ja valkoisessa puserossa. – Aulassa odottaa eräs naishenkilö, joka tahtoo tehdä ilmoituksen kadonneesta henkilöstä. – Sirkka voi ohjata henkilön Otson pakeille, itse olen täystyöllistetty. Sirkka katseli hetken Visaa, joka naputti konetta samalla. – Niin oliko jotain vielä muuta? – Ei ollut, pahoittelen häiriötä. – Eikä mitään, olet aina tervetullut huoneeseeni, itseasiassa voisimme pitää eräänlaisen kehityskeskustelun, tässä lähipäivinä. Voisimme tarkistaa sinun, työnkuvaa hieman tarkemmin, niin jos se sopii? – Sopii toki, aivan minä päivänä vaan. Totesi Sirkka ja poistui sitten huoneesta. – Komisario Otso Kontio ottaa teidät vastaan, tätä käytävää pitkin ja viimeinen ovi vasemmalla. – Kiitoksia suunnattomasti, totesi nainen hätäisesti ja kiiruhti sitten Otson puheille. Nainen painoi nappia ja samalla hetkellä syttyi sisään valo. Otso nousi ylös pöydän takaa ja kätteli tulijaa, jonka käsi oli kylmän nihkeä. – Otso Kontio – Aira Naava, hyvää päivää – Päivää, istukaa olkaa hyvä, niin kuinka voin olla avuksi? Nainen purskahti itkuun samalla hetkellä, Otso ojensi nenäliinapaketin naiselle, joka koitti parhaansa mukaan koota itsehillintänsä. – Mi...Mi...Minun mieheni Tero on kadonnut. Nainen nyyhkytti edelleen. Otso tarkkaili naista, jonka vartalo värisi hieman. – Milloin tämä tapahtui? – Viikkoa sitten. – Viikkoa sitten?... – Ja nyt vasta ilmoitus?... – Nii-in nainen niiskutti, katsokaas kun miehelleni Terolla oli lomaa, ja hän oli vuokrannut itselleen mökin jostakin korvesta. – Eikö kertonut minne meni? – Ei, kertoi tahtovan miettiä meidän, avioliittoa rauhassa. – Onko teillä läheiset välit, tarkoitan, onko teidän parisuhteenne kunnossa? Nainen mietti hetken ennen kuin vastasi mitään, – Me...me olemme yhdessä, ainoastaan taloudellisen tilanteen takia. – Niin miehelleni on ollut omia kuvioita aiemminkin, enkä minä sillä lailla, mutta kun julkisuudessa on ollut näitä kauheita tilanteita, ja, ja minä...pelkään pahinta. – Oliko miehellenne jotain mukana lähtiessään? – Hän...hänellä oli sellainen lentomatkalaukku. – Milloin miehenne oli määrä palata? – Tänä, tänä aamuna. – Kerroit, että miehelleni oli ollut reissuja ennenkin? – Hänellä oli omia kuvioita, tai tarkemmin hän meni omia menojaan, ja minä menin omiani. – Entä oliko teillä riitoja, tai oliko miehesi väkivaltainen? – Joissakin tilanteissa oli taipumusta väkivaltaisuuteen...vallankin silloin kun alkoholi oli mukana kuvioissa. – Oliko miehelleni, tai teillä talousvaikeuksia, onko mahdollista, tarkoitan olisiko hän voinut vahingoittaa itseään? – Ei, en usko, Ei Tero ollut sen oloinen? – Oliko miehelleni mahdollisia syrjähyppyjä? – Hän oli altis vaikutteille ja pariin kertaan yllätin itse teosta. – Me tutkimme katoamista, rohkeutta, ei pidä heti ajatella pahinta. Totesi Otso lohduttavaan sävyyn. – Vanhempi konstaapeli Seija Simukka, ottaa teiltä tarkemman lausunnon. Aira Naavan poistuttua, Otso jäi silmäilemään tutkintapöytäkirjoja koneelta, ja mietti samalla naisen tekemää katoamisilmoitusta. Puolitoista viikkoa mies reissussa ja vaimolla ei tietoa miehen olinpaikasta, jossain oli vikaa.

Samalla hetkellä Kontion puhelin pärähti soimaan. – Niin. Hyvä on, minä tulen käymään siinä, ilmoita Laukalle. Kontio marssi aulaan, jossa Laukka odotteli. – Otso Kontio, Laukka. hyvää päivää. – Auvo Huhta päivää. – Mitäköhän asia koskee? – Minä, ja eräs toinen henkilö ollaan, saatu omituinen ääniviesti, ja siksi katsoin viisaammaksi saapua saman tien luoksesse. – Kuuntelimme ennen tuloasi kyseisen viestin, ja lienee parasta siirtyä tuonne kokoushuoneeseen. Totesi Laukka. – Voisitko avata sen ääniviestin uudelleen. Aloitti Laukka. Auvo avasi viestin, ja viestin sisältö oli kerrassaan karmaisevaa kuultavaa, aivan kuin sikaa olisi nyljetty elävältä. Viestissä ei ollut muuta kuin ulinaa ja vinkumista. Kolmikko kuunteli viestin kolmeen kertaan läpi, Viestin kesto oli kaikkiaan kaksi minuuttia kaksikymmentä kolme sekuntia. Viesti päättyi kimakkaan tuskan ulvaisuun, jonka jälkeen tuli täydellinen hiljaisuus. – Tiedätekö, keneltä tämä on tullut? Huoneeseen tuli hiljaisuus. Otso ja Laukka katselivat, kuinka Auvon kädet alkoi tärisemään. – Tiedän numeron, josta viesti on tullut. Se, se kuuluu, eräälle tutulleni, pelkään että on tapahtunut jotain. – Tämä ei ole virallinen kuulustelu, mutta toivon että kerrot henkilön nimen jolle numero kuuluu. – Hän, hänen nimensä on Tero Naava. Samalla hetkellä Otso hieraisi otsaansa. totisen näköisenä, jonka Laukka huomasi, samoin kuin myös Auvo. – Mitä on voinut tapahtua? Kysyi Auvo hädissään. nähdessään tilanteen. – Laukka ilmoitta muille, saapua neuvotteluhuoneeseen puolen tunnin kuluttua. Laukka katsoi hetken Kontion totista ilmettä, ilmoitetaanko Visalle. – Ei vielä tässä vaiheessa. Auvo katseli tilannetta, täysin ymmällään. – Milloin tämä viesti sinulle tuli? – Noin tunti siten, kuinka niin? Otso hieraisi niskaa. – Me tutkimme viestin ääninäytteen, sitä varten meidän on takavarikoitava puhelimenne, voitte noutaa, sen huomenna takasin, lisäksi kehotan teitä pysymään tavoitettavissa, joudumme kutsumaan teidät kuulusteluun, aivan lähipäivinä. – Mitä tämä oikein merkitsee? – Ikävä kyllä saamanne ääniviesti, saattaa liittyä isompaan tapaukseen, ja näin ollen ääniviesti, sekä sinä olet avainasemassa tutkinnan kannalta. – Liittyykö... ei kai sentään, liittyykö tämä, esillä olleisiin sarjamurha tapauksiin? – En voi kommentoida asiaa. Auvon poistuttua, Otson tiimi piti palaverin saman tien. – Ihmettelette varmaan, miksi tämä palaveri näin pian. – Hieman kyllä. – Hetki sitten täällä kävi Aira Naava niminen nainen tekemässä katoamisilmoituksen miehestään Tero Naavasta, mies on ollut omilla teillään viikon verran, ja vaimo ei tiedä miehen olin paikkaa. Samoin hetki sitten puolestaan saapui Auvo Huhta niminen mies, joka oli saanut mystisen ääniviestin, kaikesta päätellen mies, samoin kun nainen oli paniikissa, mies jopa enemmän. Ääniviesti on tässä puhelimesta, kuunnellaan se läpi ja toimitetaan viesti tekniikan haltuun. Otso Kontio avasi ääniviestin, jota kaikki kuuntelivat tarkkaan, useaan eri otteeseen. – Miltä arvelette? – Äkkiseltään tulee mieleen sian teurastaminen, mutta miten se liittyy miehen paniikkiin. – Hyvä kysymys. Samalla hetkellä Nina ilmestyi paikalle. – Mikä aivoriihi täällä on? – Kuunteles tätä. Kontio laittoi vielä kerran viestin kuulemaan. Nina kuunteli viestiä tarkkaan, hörppien mustaa kahvia samalla. – Kuka tämän toimitti? Kysyi Nina totisena. Otso selitti tilanteen nopeasti ja yksityiskotaisesti. – Laukka saa toimittaa puhelimen Visalle. Laukan poistuttua muut katselivat Ninaa. – Ääniviesti, kuuluu mahdollisesti sarjamurhaajan neljännelle uhrille. – Entä jos tekniikka selvittää viestin alkuperän. Pelastusoperaatio voisi silloin käynnistyä heti. – Se on toki mahdollista. Totesi Nina hiljaisella äänellä. Visa saa hoitaa pelastustehtävän. – Pitäisikö, meistä jonkun mennä mukaan? – Uuno ja Seija te voisitte mennä. – Elmeri ja Laukka te voisitte selvittää Tero Naavan ja Auvo Huhdan taustat, niin ja Aira Naavan myös. Muiden poistuttua Otso ja Nina jäi vielä hetkeksi juttelemaan. – Mitä arvelet ääniviestistä? – Mitään ei ole tehtävissä. – Tarkoitatko, että pahin on jo tapahtunut? – Pelkään pahoin, ja pelkään että pahin on tapahtunut aikapäiviä sitten. – Ääniviestihän, tuli tänä aamuna. – Nii-in viesti kyllä, mutta teko on voinut tapahtua jo aikoja sitten. – Uskotko niin. – Luulen niin. Toivon

että asia ei olisi niin. – Entä jos Visa näkee sinut täällä asemalla? – Olen miettinyt sitä, ajattelin, että voisin käydä katsomassa sitä, ihan piruuttani. – Onko se järkevää? – Toisaalta, parempi ehkä pysyä näkymättömissä, ainakin toistaiseksi. Oikeastaan voisi tehdä niin, että me pidetään ainoastaan yhteyttä ja sinä hoidat käytännön jutut täällä. 9. Luku Julia myhäili varsin tyytyväisenä saavutetusta tuloksesta, avatessaan suljettua ruumispussia, suojattuaan ensiksi itsensä huolellisesti. Ruumiin mädäntyminen oli käynnistynyt, kuolonkankeus oli hellittänyt, mikä merkitsi neljänkymmenen kahdeksan tunnin ylittyneen. Ruumiinnesteet oli valuneet ruumispussiin, siellä täällä oli havaittavissa raatokärpästen toukkia, jotka muhivat mukavasti kuolleen ruumin nesteissä. Kuolinajan kohdan määrittäminen oli mahdotonta, Uhrin mädäntymisprosessi viittasi noin viikon kuolleen olemiseen, tarkempaa tietoa ajankohdasta, ei koskaan tulisi saamaan, lisäksi erinäiset muut veritahrat ja eritteet tapahtuma paikalla, sotkivat suoritettavaa kenttätutkimustyötä. – Ei meillä ole mitään hätää, hykerteli nainen itsekseen, huomenna minä laitan ääniviestin sinusta ystävillesi, ja poistun sitten paikalta, mutta sinulla ei ole kiirettä, sinä voit jäädä lepäämään, juuri niille sijoille kuin olet. Tosin sinä olet ollut aika hiljaisen oloinen, mikä toisaalta tilanteessasi on täysin ymmärrettävää. – Et kai pahastu, jos lainaan hieman autoasi. Sinä et varmaan tarvitse sitä enää. Jutteli Julia itsekseen, käkättäen sitten päälle. – Tiedätkö Tero, aivan pian teitä on vanha kööri koossa, aivan kuten kahdeksan ja puoli vuotta sitten, eikö niin? Teillä oli oikein hauska ja mielenkiintoinen risteily. – Saisit kyllä huolehtia paremmin hygieniasta, tiedätkö, sinä vähän tuoksahdat. – Minä alan nyt laittamaan ruokaa meille, mutta sinun pitää itse nousta syömään, en minä sinua syötä, noin isomies. – Saatana, voisit sinä kyllä edes vastata minulle, vai etkö muka tahdo. – Hyvä on, jos tahdot olla hiljaa, niin sopii minulla, sen kun makaat siinä, ihan sama vaikka märkänet siihen, ai niin mutta sitähan sinä jo teetkin, olen minäkin hupsu. – Tiedätkö? Minun on otettava lääkkeeni, minä...minä tarvitsen niitä, ei kai se sinua haittaa? Ai ei, no hyvä. Totesi Julia ja käkätti itsekseen, huomenna minä poistun, sinä saat jäädä huilaamaan, eikö niin? – Minun on käytävä katsomassa äitiä, hän, hän ei ole aivan kunnossa, niin hän oli sairaalassa, suljetulla osastolla, mutta pääsi kotiin, käyn hänen luonaan säännöllisesti. – Muistatko häntä, minä keroi sinusta ja tovereistasi hänelle...tiedätkö äidille tuli itku ihan silmään, kun hän kuunteli. – Niin minä sanoin kyllä hänelle, että ei tarvitse itkeä, elämää se vain on. – Hän oli kyllä hieman kauhuissaan, kun kerroin että te olitte, hieman vallattomia ja teitte ilkeitä rumia juttuja. Rauhoittui kyllä, kun kerroin, että kaikki järjestyy. – Tosin hän on käynyt hieman huono syöntiseksi, aivan kuten kuin sinäkin, on kaiket ajat ihan paikoillaan. Kaikesta päätellen hyvin hän on säilynyt, jaksaa aina hymyillä, päivästä päivään. – Tiedätkö minusta tuntuu aivan, kuin hänellä olisi sellainen keuhkokuume koko ajan. – Kerroinko, jo että minun pitää käydä äitini luona huomenna, – Voi ei, mitä minä juttelen, minä taisin jo siitä mainita, tämä uusi lääke, jonka Julle, lääkärimini minulle määräsi, se heikentää minun muistiani, ja joskus herään sellaisen inhottavaan nauruun, näen ne ilkkuvat kasvot ja kaikki, – TIEDÄTKÖ VITTU! mille se tuntuu...– Anteeksi, minun ei pitäisi suuttua, minun lääkärimini Julle on sanonut niin. –Huilaa sinä vaan, lepo on sinulle hyväksi. Seuraavana aamuna, ennen lähtöään Julia varmisti, huolellisesti, että kaikki paikat oli puhdistettu, ja ettei ylimääräisiä jälkiä ei jäänyt. Naavan puhelimen hän jätti mökin pöydälle, sillä sille ei ollut enää mitään käyttöä. Sen sijaan uuden karhealle autolle, sitäkin enemmän. Ääniviestin hän oli lähettänyt puoli tuntia aiemmin. Tekniseltä osastolta menisi ainakin parituntia, ennen kuin saisivat selville lähetyksen sijaintipaikan. Kahden tunnin päästä hän olisi jo kaukana äidin luona. Virkavalta puolestaan saapuisi, hyvässä lykyssä vajaan kolmen tunnin kuluttua paikalle toteamaan Tero Naavan kohtalon, tekninen tutkimusryhmä puolestaan tekisi omat tutkimukset löytämättä, juuri yhtään mitään. Samalla Julian kännykkä, antoi merkkiään

muistutuksesta. ”Lääkäri Jullen vastaanottoaika” Muutamaa tuntia myöhemmin Julia oli äitinsä Helmin luona, joka oli yhtä tyytyväinen ja onnellisen näköisenä, kuten aina Julian tullessa kylään. – Äiti miksi sinä et ole syönyt mitään, vaikka minä valmistin aterian viime kerralla, sinä lupasit syödä. – Nyt minä olen vihainen sinulle, jollet sinä syö mitään, niin sinä kuihdut aivan kokonaan. – Oletko sinä edes juonut mitään, sinun elimistösi kuivuu. – Ai niin, mutta sinähän olet kuivunut muutenkin, käkätti Julie hysteerisesti. – Tiedätkö, minä olin erään miehen kanssa eräällä mökillä, olimme reilun viikon. – Hän oli eräs niistä miehistä, jonka tapasin siellä risteilyllä, kyllähän sinä muistat, olenhan minä kertonut siitä sinulle. – Niin hän jäi sinne mökille, miettimään asioita. – Ihana nähdä äiti, kun sinä jaksat hymyillä koko ajan minulle. – Kyllä sinun pitäisi, vähän liikkua, olisit hieman eloisamman oloinen. – Miten niin et pysty? – Nyt minä suutun! Ai minun vikani, kun et liiku? –ÄLÄ HUUDA MINULLE!! Saatanan hapankorppunarttu!... – Anteeksi äiti, ei minun ollut tarkoitus huutaa sinulle. – Tiedäthän että toimenpide, oli sinun parhaaksesi. – Ei, en voi jäädä, kyllä sinä tiedät, että minun on mentävä osastolle. – En voi jäädä yöksi. – Voi äiti, kun sinä olet noin iloinen, sinä jaksat aina vaan hymyillä. – miksi muuten et ole vastannut, vaikka olen monesti yrittänyt soittaa. – Minähän olen sanonut, että puhelimeen pitää vastata. – Ei. Minä en tee nyt sinulle ruokaa, saat syödä sen ruuan, minkä olen laittanut pöydälle. – Ai on kolmeviikkoa vanhaa, Eikä ole, kyllä sitä voi vielä syödä. – Itse olet vanha kurppana. – Minun on mentävä nyt, minä juon kahvia seuraavalla kerralla sitten. – Minä tulen taas käymään, niin pian kuin mahdollista. – Saatana! lopeta tuo kinuaminen! –En minä tiedä, milloin tulen! Minun on nyt mentävä. Puolitoista tuntia myöhemmin Julia ilmoittautui yksityiseen psykiatriseen hoitotaloon hoitaja Joroselle, joka oli sillä hetkellä vuorossa. – Menikö loma hyvin? Ylilääkäri, tahtoo haastatella sinua, jossain vaiheessa. – Olethan muistanut ottaa lääkkeesi ajallaan. – Tietenkin olen, ohjeen mukaisesti, kuten tohtori ohjeisti. – Oikein hyvä juttu, olet varmasti väsynyt, illallinen on reilun tunnin kuluttua. Sinua on odotettu.